

Petr Hájek: Czexit. Už nejde o to, zda odejít. Jen kdy a jak

- CZ24 News | 5. července 2020

ČESKO: PETR HÁJEK zaznamenal výměnu názorů na možnost či nemožnost Czexitu a má za to, že právě tato diskuse je nyní nejvíc potřebná – pokud se nezmění na bratrovražedný boj

Právě skončený summit zemí V4 přesvědčivě prokázal, že na jednání šéfů států členských zemí EU (17. července) pojedeme podobně jako Polsko a Slovensko se staženými kalhotami daleko před brodem. Kdo doufal, že minimálně Andrej Babiš a Viktor Orbán budou mít v torně alespoň potenciální zablokování hrůzostrašného „plánu obnovy“ pod německým „vedením“, nyní ví: O nic se nepokusí, budou se pouze snažit urvat ze 750 miliard eur co největší díl také pro své země – a tím se ještě víc připoutat k Bruselu. Pro jiné to naopak může působit „realisticky“. Pro ně představa, že Česká republika bude tím, kdo tento neslýchaný podvod a železnou obruč odmítne a zablokuje (v tomto jednom z posledních případů stále ještě platí právo veta), byla prý od počátku v rovině naivních snů.

A protože nic není náhoda, právě v těchto dnech se také na naší politické scéně rozezněly dodekafonní tóny sporu mezi dvěma parlamentními subjekty. Okurova SPD a Trikolora Klause juniora patří mezi jediné, které autenticky oponují bruselskému diktátu, zatímco ostatní strany a hnutí to buď jenom stínují, nebo přímo otevřeně horují pro odstranění českého státu a jeho národů z mapy světa (v podstatě celý tzv. Demoblok). Nejsilnější ANO je v tom tradičně rozpolcené: Babiš je sice verbálně Jánošíkem, ale jeho lidé v Bruselu (zdaleka ne jen Věra Jourová) fungují v opačném směru. Hamáčkovi socialisté jsou ve skutečnosti rovněž „federalisté“ a Filipovi komunisté lavírují v podstatě stejně jako ANO.

Lze tedy vůbec ještě něco zachránit, nebo nad tím vším máme jen mávnout rukou? Právě v tom byl (a je) fakticky spor mezi SPD a Trikolorou: Zda usilovat o „Czexit“ (Okamura), nebo se pouze „realisticky“ snažit změnit EU „zevnitř“ (Klaus ml.). Média Kavárny se nad tou výměnou názorů pochopitelně zaradovala a bagatelizovala ji jako „souboj o malou část radikálních voličů“. Je to jistě zčásti také tak. Jenže jde o mnohem víc. Vlastně o všechno. Podívejme se proto nejprve, v jakém „prostoru“ se tento zásadní střet odehrává.

Něco tu nesedí

Jak je možné, že přestože všechny průzkumy ukazují na to, že česká veřejnost patří v rámci unie k nejskeptičtější (pokud jde o budoucnost EU), má v našem zákonodárném sboru tak okrajové zastoupení? Tady zjevně něco nesedí. Nemá snad být v demokracii politická reprezentace tím, kdo ve veřejném prostoru artikuluje autentické zájmy jednotlivých skupin občanů a v praxi pak „provádí“ většinový názor?

Jenže ono to naopak přesně sedí: V nastaveném systému totiž ve skutečnosti o žádnou demokracii samozřejmě nejde. Proto si také musí dávat přídomek „liberální“, jako předtím dali komunisté po „sametovce“ v únoru 48 novému režimu (rovněž jej nazývali demokracií, tedy lidovládou) přídomek „lidová“, respektive později „socialistická“. Jen k té „obyčejné“, bez nutných vysvětlujících „omezení“, se ne a ne dobrat. Nejde o žádné opomenutí, na tom oba systémy (v zásadě stejné) stojí. Prostě řečeno – lidovláda ano, ale jen odtud až potud.

V Evropě (tradičně) zvláště. Projevuje se to (dávno v Německu vymyšlenými) obručemi

„kancléřského systému“, v němž se vládne „koaličně“. Není zde jeden vítěz jako ve většinovém volebním systému (udržel se už jen v Británii a USA, kde mají zase jiné „pojistky“), aby se většinová vůle veřejnosti mohla plně projevit ve vládnutí. Lidé sice chodí k volbám víceméně svobodně (pomineme-li praktický mediální monopol), ale výsledkem je prakticky vždy „ušmudlaná“ koalice, již se říká „kompromis“.

Hlava XXII

Stane-li se výjimečně (jako v Polsku či Maďarsku), že volební většina je taková, že fakticky vítězi umožňuje plnit předvolební sliby, je okamžitě „liberály“ napadena jako „autoritářská“. A pro tento případ jsou tu pak ustaveny ještě skupinky „nevolených jmenovaných“ (ústavní soudy), které mají pravomoc vládní a parlamentní rozhodnutí „lidovlády“ blokovat. Například u nás je „brněnský sbor“ vybaven ústavním článkem 9 o „materiálním jádru ústavy“ (nikdo neví, co to je – ale o to právě jde), který mu umožňuje vládnout prakticky neomezeně. Je poslední pojistkou proti tomu, aby občané – skrze parlamentní většinu – nemohli politickými prostředky dosáhnout svých zájmů. Kdo zná román Hlava XXII, jde o „Hlavu XXII“ v nerománové praxi.

Pokud by se řekneme 90% Čechů, Moravanů a Slezanů rozhodlo, že se chtějí vrátit k monarchii s panovníkem v čele – a jejich zástupci v parlamentu by to odhlasovali – ústavní soud, s odkazem na „článek 9“, to nedovolí. Čistá diktatura nevolených. Ostatně tenhle fór s „materiálním jádrem ústavy“ k nám hned po sametovce 89 do ústavy vpašovala skupina kolem Václava Havla (jmenovitě soudružka Eliška Wagnerová) z ústavy německé. Tam „nezměnitelné materiální jádro“ nadiktovali po válce spojenci. Měli na to samozřejmě plné právo. Avšak přenést toto opatření, které u nás fakticky nahradilo „populární“ článek o „vedoucí úloze KSČ“ do ústavy polistopadové, pouze potvrdilo, že také my jsme „poražení“. A podle toho se s námi od té doby jedná – zvláště pak od okamžiku, když jsme v roce 2004 (po referendu) vstoupili do EU.

Kudy kam?

„Já jsem pro spolupráci evropských zemí, pro volný obchod zboží, služeb a tak dále. Kdyby takhle zůstaly ty původní hodnoty, což byly někdy v pravěku, tak jsem pro. Musíme zase být v realitě. Fabriky, v nichž ti lidé pracují, většinou vyvážejí do Unie, takže se musíme chovat tak, abychom hájili vlastní zájmy. A až se to rozpadne, tak jako se to rozpadne. Ale abychom my sami vystupovali – souhlasím se svým otcem –, to by bylo dětinské,“ řekl Václav Klaus Junior pro web Seznam.

Na to reagoval na Facebooku Tomio Okamura: *„Václav Klaus ml. řekl, že by bylo dětinské vystupovat z Evropské unie a že podle něj lze EU reformovat. Hnutí SPD naopak jasně prosazuje referendum o vystoupení z Evropské unie a EU je podle nás nereformovatelná. EU nepomáhá, ale škodí, a pokud z ní nevystoupíme, tak nás zničí – imigrací, islamizací, sluníčkářským neomarxismem a genderem, klima-hysterií a destrukcí ekonomiky. Alternativou k EU je podle hnutí SPD Evropské sdružení volného obchodu (EFTA), kde jsou třeba Švýcarsko, Norsko či Lichtenštejnsko.“*

A nakonec do diskuse vstoupil i významný člen Trikolóry publicista Josef Provazník: *„S Václavem Klausem starším stran politických témat souhlasím takřka bezvýhradně. S Václavem Klausem mladším většinou. Ale v případě vystoupení z Evropské unie mám jiný názor. Usilovat o vystoupení z EU není dětinské. I kdyby to byl pro příštích 20 let nesplnitelný sen a utopie, tak já osobně se hlásím k Czexitu. I přesto, že jsem realista, tak bez snahy dokázat zdánlivě nemožné se politika dělat nedá. Nigel Farage o tom ví své.“*

Nemožné?

Nejde o banální věc. Svého času Svobodní Petr Macha usilovali rovněž o Czexit. Dnes je Petr Mach součástí Trikolóry – a jeho hlas v tomto důležitém názorovém střetu kupodivu nezazněl. Jistě, mnozí si teď asi myslí, že „realistický“ postoj Klause juniora svědčí o jeho smyslu pro praktickou politiku – a dost možná to tak skutečně je. Poměrně přesně o tom mluví známý rocker a publicista Petr Štěpánek, který do diskuse přispěl těmito slovy:

„Chlapi, je to radost na vás koukat, jak jste zásadoví. Až ale odhodíte emoce a zapojíte ještě rozum, napište mi sem, prosím, s kým ve Sněmovně, a zvláště pak v Senátu, prohlasujete referendum o vystoupení a kde seberete aspoň 50,1 procenta hlasujících pro odchod. A propos, co takhle opustit černobílý svět a připustit, že kromě vypnuto/zapnuto existuje ještě celá škála mezistupňů. Nebo snad Orbán a Kaczyński jsou blbější než vy?“

Mám však za to, že klíčovou větu přece jen pronesl Josef Provazník: *Bez snahy dokázat zdánlivě nemožné se politika dělat nedá. Nigel Farage o tom ví své.* Připomeňme, že N. Farage bojoval (zprvu na politickém okraji) v Británii o referendum k Brexitu více než dvacet let. Tento fenomenální a charismatický politik obětoval této myšlence prakticky většinu svého veřejného života – a nakonec uspěl. Nic totiž není nemožné – ač se to v konkrétní situaci tak může jevit.

Ostatně soudím

A už vůbec není pravda, že bez EU bychom na tom byli (hospodářsky) špatně, protože většina naší produkce směřuje právě tam. Naopak. Nikdo by nás neblokoval. Jasně, hrozili by nám, vydírali – ale naše postavení uprostřed kontinentu by nakonec racionálně převládlo. Oni nás totiž potřebují, ne my je. Již kvůli dopravním trasám, jaderné energetice, které se Německo vzdalo jen s jistotou, že energii bude od nás kupovat – a spoustě spoustě dalších věcí. Ostatně už naše vyjednávací pozice v EU by se radikálně změnila, kdyby Německo a spol. zaznamenalo, že to s diskusí o vystoupení myslíme vážně.

Jasně, postavili by nám do cesty řadu překážek – viz „materiální jádro ústavy“ čili bili by nás Hlavou XXII. A – samozřejmě – museli bychom mít v parlamentu reprezentaci, která by vůbec schválila konání takového referenda. Ta současná o něčem takovém nechce ani slyšet – a když, tak právě bez možnosti, aby se vztahovalo na opuštění unie. Takový z toho mají strach! A že by se dnes patrně podařilo zmanipulovat dostatečnou většinu, aby hlasovala ZÚSTAT? Dnes ještě asi ano, zítra možná, pozítří...?

Ty hlavní šílenosti totiž teprve přijdou. „Záchranný plán“, za nějž budou platit ještě naši vnuci, přestože bude použit ve skutečnosti jen na udržování neudržitelného hospodářství jižních zemí – a především na rozjetí jinak neufinancovatelného šílenství se „Zeleným údělem“, má totiž ve skutečnosti za sebou ještě jiný plán: jde o první faktický krok k „federaci“, v níž ztratíme všechno. Svůj stát na místě prvním. A vše ostatní – včetně migrantského „rozředění“ národa – bude následovat.

Andrej Babiš určitě nebude tím, kdo se postaví do čela pokusu o Czexit. Na to má příliš silné osobní obchodní zájmy. Možná bude s Bruselem občas slušně lícitovat, ale nechá nás v tom. Pro naprosto nezbytný odchod z unie zde musí být někdo jiný. Zatím je to jen Okamura. Bylo by skvělé, kdyby také Trikolóra postupně svůj postoj přehodnotila – a vydala se stejným směrem. Bez ohledu na to, že tím budou voliči obou uskupení na rozpacích, komu dát raději svůj hlas. Anebo právě možná, že nebudou. Jde ale o mnohem víc než jedny volby. Jednání V4 právě ukázalo, že ti praví lídři států Střední Evropy se teprve budou muset narodit.

Ostatně soudím, že opustit civilizační smrtí nasáklý bruselský protektorát je naším nejvyšším národním zájmem.

O čem tedy dál spekulovat?